

ЕВГЕН БЕРЕЗИНСЬКИЙ

добре відомий

№ 83

Микита-Волокита.

ПЕРЕЦЬ

збірник

Гумору й Сатири

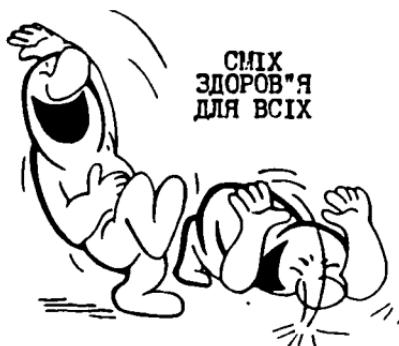
— Не присягайся, всі мужчини одинакові!

— Так?! А ти звідкіля це знаєш?

- I -

Евген Березинський
добре відомий
М и к и т а - В о л о к и т а.

ПЕРЕЦЬ
збірник
Луторука Сатири

ВИДАВНИЦТВО
«ДОРИЖКИ ДУНАЕВА»

КОМУ:

Кази Реджимирові
Др. Р. Рицк

З НАГОДИ

На добру згадку

ПЕРЕСИЛАВ.

Іван Березинський

БАЖАЮЧИ

Всого чин тишкі
Багатий світ,
Щастя, здоров'я
і мючих літ!

2.9

ДУМКИ І РОЗДУМКИ

Справді, невідомо чи нам треба сміятися чи плакати, спостерігаючи наїність американців у відношенні до советської дійсності. От, пойдуть вони з прогулянкою до СССР на кілька днів чи тижнів і без знання мови та обставин стають відразу „експертами” та уважають своїм обов’язком поділитися своїми дуже суб’єктивними враженнями із американськими читачами преси чи глядачами телевізійних програм.

Це ще не було б таким лихом, якщо б ці враження були негативні. Але якимсь дивним дивом вони тепер постійно дуже позитивні та описують життя в СССР так рожево, що мимохіт насувається питання: чи це лише наїність чи може хтось хитро та підступно веде пропаганду за советським режимом, щоб здобути прихильність у широкій маси незорієнтованих американців?

Ось недавно ми мали того найкращий доказ, читаючи репортаж популярного американського письменника Нормана Мейлера

у синдикованому додатку до різних американських щоденників п.н. „Парейд”. Н. Мейлер відбув 15-ти денну поїздку до СССР і виніс з неї такі „рожеві” враження, що мусів ними поділитися із якнайбільшою кількістю читачів. „Парейд” читає 48 мільйонів населення ЗСА, а ще до того з невідомих нікому причин велике цілосторінкове і кольорове оголошення на репортаж Н. Мейлера, було поміщене у іншому почитному недільному виданні „Нью Йорк Таймс”, що ще збільшило число тих, які зацікавилися репортажем. „Ревеляції” Нормана Мейлера про свободу релігії, зменшення кількості в’язнів та інші „блага” теперішнього советського життя,

Пригадаймо лише також недавні відвідини СССР групою американських представників церков, що після приїзду інформувала, яке враження зробили на неї переповнені церкви в СССР і свобода релігії. На віть сутичку з протестуючими в одній із церков вміли американські гости

поліснити, відтак, тим, що „протестуючих випровадили з церкви члени тісі церкви, а в ЗСА напевно були б до того уживаючи поліцію”.

Ті та подібні нісенітниці заявляють тепер щораз частіше впливові американські представники церков, літератури, а навіть політики.

Якщо це „порозуміння” має проявлятися у таких наївних ствердженнях, що

їх тепер щораз частіше роблять американські відвідувачі ССР, то стає дивно, а то і лячно, що інтелігентні люди можуть так легко ловитися на будь-якому хитрої пропаганді.

І тому, чам, українцям, треба бути напогодів і усіми силами голосно та консеквентно заперечувати і спростовувати вістки про ..щасливе життя у соєвському „раю”.

ПРО ВЕЛИКИХ

На відміну від колишніх науковців, мистців, винахідників, які були дуже скромними й нарікали на свою недосконалість, сучасні їхні колеги майже всі без винятку вважають себе великими. Ось напише людина оповідання на півтори сторінки, намалює картину, де й сам чорт не розбере, де початок, а де кінець, винайде клозетний папір, що не рветься й не горить, і вже вона велика.

І не пробуй сперечатись, або, не дай, Боже, давати критично-негативну оцінку, бо тебе висміють, назвати анальфабетом, який не розуміє модерного мистецтва і громадсько-політичної ваги сотвореного, а може, для кращого переконання, ще й наб'ють. Сиди тихо і погоджуйся з великістю вищезгаданих творців, співай їм «славу», присвячуй вірші, словом, піднось під самісіньке небо.

Ось зразок сучасного літературного мистецтва. Читаемо:

«Коли Ікс тікав, йому страшно заважала хвора нога. То ж він підв'язав її до тулуба, а сам вихорем поскакав на одній. І тут він наочно переконався в цілковитій здатності двох ніг»...

Дивішся на скульптуру. Серед літнього парку з нормальними деревами стоїть ненормальний камінний

болван без людських обрисів, з пав'ячим хвостом, опущеним до низу. У болvana дві голови. Одна гусяча, а друга має вигляд гармати, націленої в небо. Підпис: «Святий».

Є картини, де натикано щіткою різокольорові плями, а назву мальяр дає довільну, яку сам хоче. Це може бути «Літо» і водночас «Зима». Може бути «Осіння елегія» і «Весняна радість». Тут мимоволі згадується вірменська загадка: — Що це таке? — Довгий, великий, зелений вісить і пищить... Виявляється, це оселедець. Вірменові кажуть: — Добре, хай довгий, хай зелений, хай нарешті вісить, але чому ж ще й пищить? А це, — відповідає вірмен, — щоб тобі тяжче було догадатись.

На хворобу великості (манія грандіоза) хворіють і політичні та громадські діячі. Як вони гордо підносять голову, коли входять у залю, переповнену «сірою масою», як зверхнью посміхаються й помахують рукою, коли чують на свою адресу оплески.

Словом, якщо об'єктивно міркувати, в жодній галузі в нас малих людей нема. Письменник — великий. Скульптор — великий. Архітект — великий. Мальяр — великий. Хемік — великий. Математик — великий. Кравець і швець — велики.

А з точки зору плянетарної, існує лише одна категорія великості, це — ВЕЛИКЕ НІЩО.

ДАЛЕКОВИД І ПОЛІТИКА

Зустрілися двоє німців — правих поглядів і лівих. Розмова зійшла про далековид. Німець правих поглядів хвалить німецьку продукцію, лівих — московську.

— Недавно купив я собі далековид «Москва». Кажу тобі, чудовий!

— Ти помиляєшся, Фріц! Увесь світ знає, що німецькі далековиди куди країші.

Знайомі розійшлися, а за пару днів знову зустрілися.

— Бачиш, Франц, я тобі казав, що московські далековиди найкраїші! Вчора я бачив через свою «Москву» як ти у своїй кімнаті мав любовну розмову із своєю жінкою.

— Бачиш, Фріц, я ж уже тобі казав, що найліпші

далековиди — німецькі. Коли б ти був дивився через німецький далековид, був би побачив, що це була не моя жінка, а твоя!

ХОЧЕ БАЧИТИ ...

Два п'яних зайшли в зоологічний сад і затримались біля клітки з левом. Коли так приглядались, нараз лев роз'явив пащу й почав ревіти.

— Ходім геть! — каже один, настрашений.

— Ти що, п'яний? — відповів другий. — Хочу бачити як піде далі фільм.

ДОВІДАВСЯ

До робітні одного нашого скульптора зайшов його друг і оглядає виготовлені праці. Нараз зупинився перед різьбою козака і каже:

— Чому ж ти вирізбив його в такій дивній позі?

— З цією різьбою ціла історія; я мав виготовити різьбу «Козак на коні», але коли вже козак був готовий, замовник помер, а родина не мала на коня грошей.

МОДНА ХВОРОБА

— Ти казав, що не купиш до хати телевізії, а бачу, що над вікном у тебе стиричть антена.

— Та що я мав робити? Іду на фабрику, говорять про телевізію, в підземці — чую говорити про телевізю, в нашому клубі, про телевізію, жінка прийшла від сусідки, тільки й мови в хаті, що там було в телевізії. Так що врешті-решт і я мусів капітулювати...

НЕРУХОМИЙ КАПІТАЛ ...

Петро оженився з багатою вдовою. Ну, і багато від себе старшою. Про це знали всі його знайомі.

Одного дня в парку зустрів Петра його друг Микола. Бачить, Петро йде за підруку з гарною дівчиною. На другий день, Микола, зустрівши Петра, каже:

— То ти такий! Одружився із вдовицею, а проходжуєшся із гарною панянкою...

Петро відповів:

— Ти знаєш, моя дружина — це мій капітал. Щоб його не розтринькати, я його не рухаю, а обертаю лише відсотками від капіталу.

Малий фейлетон

З руками на серці, і слізами в очах, сповідається перед вами, дорогі, що в Протесті проти Розсіщення Москвою що відбувся у Вашингтоні в серпні 1984 року, я грішний неміг не ляк взяти.

Не думайте прошу, що може як деякотрі наші партійники мав я щось проти цього. борони Боже. але сталося так що якраз у це й день обдарив мене Господь ще одноко душечкою. а саме мале ньким синочком, ну а батькові у такий день ніяк не личить лишати ще хворої жінки та новонародженого продовжувати роду. тому прошу зрозумійте ж мое становище, і тим разом,.. Простіть мені.

Але зате, хочу поділитися із вами своєю пригодою що сталася якраз 20-ть років передтим а саме, у червні 1964-го року. був це найбільший здвиг українців на цій землі. Тодішній Президент Айзенгавер особисто відкривав пам'ятник Тарасові Шевченкові, персонажі з фільмо вого світу як Джек Пелано, Майк Мазуркі, та інші також були присутні.

Тоді, я був ще як то кажеться холостяком, їздив та ходив куди хотілося, інтуїцієм моїм було фільмування всього що тільки діялося у нашій метрополії, тому то в цей великий день зірвався я скоренько, а що мешкає тоді в околиці Неварку так мусів туди спішитися до поїзду, взяв я з собою ново закуплену камеру, хоч досвіду з нею немав ще великого, в наплечнику вложив я також кілька рольок фільмів, притягальникі суцки, і інше приладдя.

Ясна річ що про Іжу, тоді я маже зовсім не думав, але на всякий випадок вложив я в наплечник кілька на твердо зварених лещь, поза тим місця на віть на одну скібочку хлібця не було.

Втиснувшись на станції вже в Неварку до поїзду що аж трішав набитий нашою братство із Нью Йорку і околиць, я ледве що захопив місце, присів та почав укладати плями своєго намірення.

Коли ми добились до Вашингтону, він вже аж гомонів украйнськими, бо тоді ще не було між ними такого роздирання яке зараз мов пошесті посередної між ними.

Жар сонця збивав з ніг найсильніших, сверликом мусів я пробиватимся крізь збиті лави маршуючих щоб ловити на плівку що тільки можливим, а ловити тоді було що, тут чиєсь подергі черевики, там покалічені ноги, даліше спрагнені проходом уста, пухирі на п'ятах, піт з чола стекаючи рікою маршуючим, а деокуди плачалих дітей.

Під пам'ятником котрого відкриє "Айк" з його парасолькою, та великим числом інших поважних гостей, повівали бравності прапори сотень різних організацій, товариств, а на віть і церковних братств.

Увечері охляний до краю, та неймовірно голодний по двох концертах, добився я до залі зничої станції, зійшік нарешті свої на твердо варені лялечі, впав я напів мертвий на лавку і швидко пірнув у небуття...

Нарешті чую, хтось верещить,
— "Вейк ап, вейк ап", це в
же остання станція.

Протер я свої заспани очі,
дивляється, а це кондуктор.

— Чому остання? — питав я.

— А тому, — відповідає він,
що ми вже в Нью Йорку.

— Як то в Нью Йорку, я бі-
лет до Неварку купив!

— Можливим, — каже він, — а
дех ти був як я голосив що
ми вже в Неварку.

— Простіть, — кажу я, — мабу-
ть задрімнув.

— Ну коли тобі задрімалось
голубчику, так тепер перейди
платформу, за кілька хвилин
цей поїзд буде відходити зно-
ва до Вашингтону через Нева-
рську станцію.

Поділював я йому, зробив
що він порадив, заплатив ко-
ндукторові за білет до Неварку. сів на лавочку і подума-
йте що... Знова заснув.

У Неварку знова те саме по-
вторилося, кондуктор верещав,
а я каменем лежав на лавочці.

У Вашингтоні, теж те саме,
але тим разом я подався до го-
telю, заплатив за кімнату, ро-
зібрався, положився і вірте-
мені, спав цілих дванадцять
годин.

В понеділок на працю не зго-
лосився, а коли прийшов у ві-
второк і розповів наставнико-
ві що зімною сталося, він по-
міхнувшись сказав:

— Ти мабуть був випив забо-
гато!

— Ні, присягаюсь перед Бог-
ом, і вами що і одного келіш-
ка не випив, але зате зафунду-
ю вам кілька якщо праці я ще
у вас не стратив.

— Не бойся голубчику, — ска-
зав він, — без цього обійтеть-

ся, от краще ставай при маши-
ні та надрабляй чого ти вчера
не зробив.

ОВІ СТОРОНИ ЗНЯТКА.

* * * * *

ЖОДНОЇ ЛЮДИНІ

Це було на Західній Україні за
часів панської Польщі. Під час ви-
борів питастіся кум у кума:

— А що, куме, були ви на збо-
рах?

— Та ніби був... Заглянув туди...

— Гм, як же тан... Адже, кажуть,
що люди не зійшлися і збори не
відбулися?..

— А виж як не відбулися... Сказав
же я, — заглянув лише туди, а там
не було жодної людини. Сама по-
ліця...

НОТАТКИ ПРО ІХНІ ПОРЯДКИ

Прийшов учитель-пенсіонер до Київського газетного кіоску.

— Прошу журнал „Вітчизна”.

— Нет.

— Чому?

— Било два — продано.

— Чому ж не замовите більше?

— Ліміт тольки два. Беріте „Новий мір”.

— Я хочу на своїй мові...

— Така для вас разніца.

Читач не здавався й зайдов до бібліотеки.

— Прошу дати мені „Вітчизну”.

— Нема. Був один прімерник і хтось украв.

— Чому ж не замовите більше?

— Невільно — ліміт.

Розчарований читач завітав до редакції.

— Прошу продати журнал „Вітчизна”.

Редактор Л. Дмитерко гнівно відрубав:

— Ми не продаємо, а видаємо. Зайдіть до кіоску.

— Там відповіли, що одержали дві книги і вже продали. Чому ж не видаєте більше?

— Ліміт паперу. Видаемо лише 17,000.

На 50 мільйонів населення тільки 17,000! Скільки ж це припадає на душу?

Щоб відчепитись від надійного читача, редактор усе таки подарував старому журналу.

Сів читач у сквері на лавочку й почав подумки коментувати хитро-мудре слово

„ліміт”, яке власженствує в щоденні: на м'ясо — ліміт, на масло — ліміт, на овочі — ліміт, на городину — ліміт. Щоправда, на яйця ліміту нема, але ж іх ніколи не побачите в крамницях.

А це вже чортів ліміт докотився й до поганенько-го журналу. Мовляв, недостача паперу. Так для чого ж тоді в Києві видається три журнали і три газети росій-ською мовою?

Зрозумів читач, що таке ліміт тільки тоді, коли прочитав на останній сторінці скаргу із самої Москви, де українці вимагають рідного слова. Наводимо скаргу повністю:

„Шановний товариш редакторе!

До нас у бібліотеку часто звертаються читачі з проханням дати ім прочитати „Вітчизну”, але у Москві передплатити ваш журнал важко: з незрозумілих причин він попав у категорію лімітованих видань.

Не зважаючи на це, працівники бібліотеки хотіли б, щоб читачі мали можливість знайомитись з творами, які публікуються у вашому часописі. Прошу допомогти нам в цьому. Ми вважаємо, що наша бібліотека, яка носить ім'я Т.Г. Шевченка, має бути пропагандистом українських видань у Москві, підтримувати інтерес читачів до української літератури.

З пошаною зав. бібліотеки №. 39 ім. Т.Г. Шевченка Київського району Москви О. А. Іонова”.

А редакція від себе дописала, що до неї теж надходить чимало подібних скарг.

Промовчала редакція лише те, що в 1980 році журнал мав тираж 26,000, а нині лише 17,000. За три роки зменшено на 35 відсотків. Хто винуватий в цьому — промовчано. Цим мізерним тиражем не можна задоволити навіть українців (а іх кілька мільйонів), що примусово розселені по Сибіру, Казахстані та Далекому Сході.

Отож, ліміт — це ще один засіб русифікації українського народу. І як так далі піде, то злощасний ліміт цілком припинить советські видання, що видаються в українській мові.

2

Советська газета „Радянська Україна” з 22-го червня надрукувала статтю під заголовком „Недостача” в рамках тематики „Людина і закон”. Автор статті — заступник начальника слідчого управління міністерства внутрішніх справ УССР В. Негеля розповідає, як на Закарпатті в селищі Перечин на соко-винному заводі виявили розкрадання на суму 3 мільйони карбованців. Ціла бригада ревізорів управління міністерства харчової промисловості УССР під керівництвом оперативно-слідчої групи за вказівкою керівництва міністерства внутрішніх справ УССР приїхала на ревізію. Ревізія і слідство тривало довго, а результат цієї гігантської роботи був

такий, що колишній начальник соко-винного цеху Петро Михайлович Кошута, а потім його наслідниця начальник цього цеху Маргарита Миколаївна Зізич накрали на заводі нечувану суму грошей — близько 3 мільйони карбованців. Кошута засуджений на 15 років ув'язнення з конфіскацією майна, а інші декілька його спільніків на трохи менші терміни покарання.

Заступник начальника слідчого управління і він же автор статті В. Негеля відважно вимахує бичем советського закону над головою Кошута, але нічого не говорить про тих, хто дозволяв Кошуті на очах у всіх серед білого дня красти такі великі суми грошей. Негеля також нічого не говорить для кого Кошут крав, з ким ділився, бо інакше його зловив би перший ревізор, а ревізорів Кошута мав багато на протязі кожного року за всю свою працю на заводі. Видно, що остання ревізія і слідство потрібне було для того, щоб вину звалити на самого Кошуту, а всю місцеву, а може й не тільки місцеву злодійську бюрократію партійну і іншу виагоролити і оправдати.

Стаття може послужити прекрасним взірцем правди про советський стиль керівництва господарством. Ось де матеріал для советських журналістів і письменників з правдивого життя. Але в советській літературі за вказівками партії такі типові злодійські керівники мусять

виглядати героями виробництва, вірцевими партійними ідейними керівниками і т. д., і т. п.

ПРОХАНИЯ.

Вібачайте добрі люди
що вас запитую,
як то у час теперішній
я писати маю,
бо колись писалось ЗДА.
потім ЗСА почали,
Тепер бачу деокотрі
і на СІА зміняли.
А я грішний, самоук
сиджу і думаю,
Котрим я вас, читачів
вдоволити маю?
Бо у наших мовознавців
боюся питати,
Щоби часом по лисині
від них не дістати.
Тому до вас звертаюся
що мені робити?
Котре з цього уживати,
а котре лишити?

ЗАУВАГА

— Ви хочете одружитися з моєю дочкою? Гаразд! Але пам'ятайте, що крім дружини, матимете на утриманні мене, мою жінку, мою тещу і чотири сестри вашої жінки.

Хто розстрілює без суду,
І смеється з горя люду,
Хто закони всі подер?
Знов же він, СССР.

Із нашого загумінка СВЯТА ПО СВЯТАХ

Остапа зустрінув я на одній із заль Народного Дому, в котрій щомісяця відбуваються збори відділу нашої обезпеченевої організації.

— Здорові були Остапе! — кажу я, простягаючи до привітання руку.

— З новим роком щастя, здоров'я! — відповідає він.

— Спасибі, Остапе, а то чі правда, не бачились ми ще цього року. Вам і родині цілій всього найкращого, та многих і благих літ.

— Дай Господи і тобі Микито, що ж нового, як свята перевів?

— Та дякую, одних свят у гостях був, а на другі у себе гостей мав.

— Як бачу, то ти двом Богам служиш, напевно у патинках по смерти до неба підеш.

— Схаменітесь Остапе, бо хоч я як дехто каже і амбасадором жартів, так імені Господнього на жарт не беру.

— Пробач Микито, а то випало мені із морди немов із халюви, мабуть від Черненка я заразився хоч сатрапи живого ніколи й не бачив.

— Бережіться Остапе, бо хвороба Черненка це теж не жарт, божевільний він та й годі, шкода тільки що владу у своїх лабетах має, але і це не є вічним, як каже пословиця „носив вовк, понесуть і вовка”. Але де ж бо то так довго наш секретар бариться, думав що перед початком зборів вкладку по старому звичаю заплачу та й до дому чурнуу

НОВИЙ СПОРТ В АМЕРИЦІ.

ще завчасу, бо пізніше в ночі то й підземка не так часто корсус, нераз при зміні треба пів години ждати.

Ще не докінчив я останного слова, коли на залю увійшов наш пан секретар.

— Добрий вечір панове! — сказав знімаючи із голови капелюха.

— Добрий вечір і вам, — відповіли мов військо на команду ми.

— Та давби Бог — каже тяжко вздихаючи він — щоб хоч вечір добрим був, бо день, хай Господь гріха простить, добре що вже пройшов.

— А то чому? — питало здивовано я. — Певно від жінки вам нині добре дісталося.

— Та де ж там, досі ще ні, але може і приайдеться дістати коли в хату повернусь, бо вийшов із неї зараз по обіді, на збори комітету мусів йти хоч і коло хати та на подвір'ю роботи досить є.

— Робота не засєць, не втече, — каже жартом Остап, — зробите більше на другу суботу, а жінка, радою повинна бути що із вас така поважана і всіми побажана людина, тут секретарем, там головою, деінде делегатом.

— Не доводіть до злости, — сказав з гіркою усмішкою наш секретар, — а то готов я кулачиськом вам в носа заіхати, добре вам говорити, але підождіть до других виборів, поставлю я вас на кандидата, ще й Микиту на поміч покличу щоби компанію виборчу у вашу користь повів.

— Сохрани Боже, — крикнув Остап, — а то аж на фарму виберуся, мав я тої чести через ряд років доволі, щастя що вдалось позбутись. А ти Микито колиб прийняв секретареву пропозицію, так вір мені що стратив б раз на все друга.

— Господь із вами Остапе, так зле воно не буде, але і ви печінок секретареві не вижерайте, не честю а мукою для людини є ці всі збори і обовязки.

— Дякую Микито, що став в обороні, — каже секретар — а то може було б і злом закінчилося.

— Сумніваюсь, — відповів я — але скажіть буть ласка на яких то ви зборах половину дня просиділи?

— Та обєднаного нашого комітету. От одні свята щойно закінчилися а другі надход-

дять, Свято Злуки, Крут, Шевченківське, та з першим, тобто Святом Злуки, завжди у нас найбільше клопотів, бо як сам з переконання знаєш, щороку пробуємо це свято бодай одно в році зробити вартим його звання, та все знайдеться хтось, кому в останній хвилині щось не сподобається і давай з комітету виступає, створює свій власний комітет і на заповідній день на перекір Обиданому влаштовує в іншому приміщенні свою Академію - Свято. Ну а вислід з того, як сам знаєш, як на одному, так і на другому одні і ті самі промови, пісні, музика. Але як на одному, так і на другому половина місць пусткою стоїть.

— Свята правда, — відповідаю я — та може в цьому році пощастище нарешті, чейже ж бо вже найвищий час.

Хто знає на яку тему були б ми дальше говорили, але секретар поглянув на годинника, та похитавши головою, заговорив:

— Давайте ж панове вкладки, а то і збори пора починати.

У СЛІВЯ

До Америки прибула якось раз советська делегація, що мала видістати нову позику для СССР.

— Чим ви гарантуетте цю позику? — питав один американський економіст.

— Золотом, вугіллям, залізом, — відповідав советський делегат.

— Ну так, але ж це все під землею. На гарантії позики

треба чогось, що ви маєте над землею.

— Над землею? — Советська влада! — скоро відповів представник СССР.

— Добре! — кажуть американці. Як золото, вугілля і залізо буде нац землею, а советська влада під землею, то тоді й дістанете позику.

німа чого дивуватись, можна було сподіватись.

ХИТРИЙ ОМЕЛЬКО

Жив собі раз у нашому селі один чоловік, звали його Омельком. Невеличкого він був росту, трошки горбатий, дуже головатий, на одно око сліпий, на одну ногу кривий, та ще до того волосся на голові руде, наче вогнем горіло, а морда уся бородавками обсипана.

Значиться незавидна це була людина що до зверхнього вигляду. За те наділив його Бог такою хитростею, що кожного перехитрив, та переговорив, тому усі його боялися та ніхто з ним не зачіпався.

Одного разу приїхав у село якийсь чужинець, чи то купець, чи панок, не знаю, досить що — хотів зйти до війта, а не зінав куди?

Стрічає він біля ставу, на своє лихо Омелька.

— Гей ти, хлоп, ходи но сюди!

— Тобі до мене така дорога як мені до тебе, — відпалив Омелько.

— Як бачу, то ти дуже мудрий.

— Бо з мудрим ліпше згубити, як з дурним знайти.

— Правду кажеш... а чия та гребля? — питав дальнє пансько.

— Чий став, того і гребля.

— А що то за млин там тря-

сетесь?

— А хто насипав, того й мелеться.

— Твій батько буде від тебе розумніший?

— Який батько, такий син.

— А чи глубока в ставі вода?

— А буде до самого дна!

— І чоловік втопиться може?

— Навіть панок — і чорт не поможе!

Бачить панок, що не дасть ради Омелькові. Помовчав трохи, а відтак знов питає:

— А скажи мені чоловіче добрий...

— Чи добрий то не знаєш, бо ще не кушав.

— Та стрівай, я не скіпчив.

— Ну кінчи-ж, бо кінець — Богу хвала.

— Скажи мені, де тут є староста?

— У нас весілля нема, бо тепер петрівка.

— Ну, ти не розумієш мене.. може ти глухий?

— Глухий не глухий, а зроду такий!

— Мені треба знати хто у вас в селі найстарший?

— Ну так би й зразу питав! Треба тобі перейти аж на кінець села, там живе баба Пере-пеличка, не маленька і не величка, старшої від неї в селі нема, там вона така стара, що

від вітру паде.

— Я не про це питию. Ти мені скажи хто у вас в селі вищий від усіх.

— Вищий від усіх? Так би й зразу питав. Пестина, ковалева жінка, в нас найвища! Вона як прийде у церков і стане між людьми, то на цілісіньку церков її видно. Така вам чортова баба, висока.

— А на який чорт мені твої баби! Ти мені скажи кого ви найбільше боїтесь?

— Не розберу чого тобі треба. Кого боїмось? Як правду сказати, то найбільше ми боїмося попових собак, бо вже справді злющи собаки.

— Ах ти недотепо, як мені з тобою говорити вже! Ти мені скажи хто вами керує, хто ваше село тримає в руках!..

— Та хто його тримає? Або його треба тримати? стойте само, хата при хаті, пліт до плота і стойте.

— Ти хиба глухий або дурак. Чи багато тут в селі таких дураків?

— Бураків? Та бураків в мене торік богато зародило, жінка дві діжки для себе сховала, а решту в Городенку завіз в цукроварню.

— Проч мені з вічей, а то в морду зайду.

— Зайдьте будь ласка, чим хата богата тим рада, що жін-

ка зварила то зімо...

Тут вже бачив пансько, що ніяк не договориться з Омельком, — плюнув і пішов сам шукати війта.

Всеволод Жартолюб

ВІН МАЄ ПРИЧИНУ.

— Чи не час Вам Гарасиме погляди змінити.
І не на руках, а на ногах як другу ходити?
Пошо партії творити...
сварки продовжати,
Чи не пора вже найвища разом працювати.
Щоби коли нас нестане, молодь не сказала,
Що за батьків і матерей вона дурнів мала.
— Та добре Вам говорити з Вами я Й годжуся.
Але вибачте за слово —
Жіночки бояться.
Бо я погляди я зміню буду клоپіт мати,
Може мене моя люба вигнати геть з хати.
Вона бачте голових якогось то клюбу,

Навіть й жертву там складає
і то досить грубу.
Тільки тому голубчику
що там поста має,
Хоч в політиці бідненька
їй поняття не має.
А я мушу як і другі
з нею все годитись,
Бо не хочу на старості
на леду лишитись.

-:-

У ВАГОНІ ЕКСПРЕСУ

Оксану я зустрів на головному вокзалі у Мельборні, ледве вона вийшла на перон. Сівши в таксі, моя давня знайома почала розповідати про свої дорожні враження.

— Коли я зайшла до вагона експресу, що йшов з Сіднею через Олбурі до Мельборну, — почала вона свою розповідь, — я була приємно здивована: там сиділо п'ятеро мужчин, і всі розмовляли українською мовою. Вони про щось гаряче дискутували, а я, побачивши вільне місце біля вікна, сіла, розгорнувши місце в австралійську газету. Вони на мить замовкли. Але цю коротку паузу скоро перервала репліка мужчини з протилежного боку лави:

— От, Романе, і маеш приемну сусідку, — сказав він, моргнувши оком, до молодого хлопця, що сидів поруч мене.

— Та що з неї, — відповів з усмішкою мій сусід, — хіба не бачите... мовляв чу-

жинка, — і глянув у мій бік розчаровано. — А я, не мавши гумору до розмов, удавала з себе австралійку, занурившись у свою газету. Та вони за хвилину вже продовжували перервану розмову. З іх балачок та з мови я скоро довідалась, хто вони і звідки.

А я думаю так, почав говорити сотник, старий емігрант, — що українців з українцем мусить розмовляти тільки своєю мовою, та навіть і з поляками та росіянами, бо вони розуміють нашу мову. Так думав і мій батько. Пам'ятаю й досі, як у 1916-му році приіхав додому в Опішнє з війська, аж із Росії, мій старший брат. Трохи не рік, як бачились. І от всі ми, як завжди, розмовляємо по-своєму, українською мовою, а він все закидає "по-благородному", по-російському. Я тоді ще в тому мало розбирався, хоч теж мені трохи різала вухо та російська мова. А батько не витримав. Другого дня, як сіли вечеряти, мій брат знову "что" та "как", а батька "папашею" називає. Татові увірвався терпець; як ударить він дерев'яною ложкою об стіл, що аж всі здригнулися від несподіванки, та до нього: "Ти мені тут в нашій хаті не штокай і не какай! Ми з матір'ю такої мови тебе не вчили; 22 роки

жив з нами і говорив по-нашому, а це за один рік такого розуму набрався, що вже мову свою забув!?" — і, вийшов з хати.

У хаті запанувала мовчанка. Неприємно вражена матівзяла шматки п е р е б и т о й ложки і мовчки кинула в мисник, а брат, ніби в рот води набрав, тільки нервово ходив по хаті, але другого дня вже любісінько розмовляв нашою мовою. Та мені цей випадок запам'ятався навіки.

— І добре батько зробив! — вигукнув гарячково мій сусід. — Бо що ж то є, у своїй родині та по-московському! Бога бійтесь! Досить і так, на роботі у нас один москаль, а чотири наддніпрянці, і всі з москалем по-московському смалять. Дехто й не вміє допуття, але калічить і собі, аби тільки по-панському, — закінчив Роман і обвів очима присутніх.

— Ви, пане Романе, — маєте рацію, — озвався знову сотник, — але біда в тому, що ви ж, галичани, робите те саме: між вас пусти одного полячка, і всі будете шкварити польською мовою. Хіба ж не так? Тож за мову треба бити і тих, і дружих, щоб трохи й себе шанували і свою мову.

— Але все ж таки не рів-

няйте, пане сотнику, російської до польської, — озвався у відповідь Роман. — Хіба це однакові для нас вороги.

— Дурне говориш, — вуркнув невдоволено сотник, — мова не вимірюється розміром ворога-окупанта. А коли хто з них краще почав ставитися до нас і до нашої мови, то ти б зовсім відцурався своєї.

— Експрес далі несе нас напівпорожніми просторами Австралії, — сказала Оксана, — а мовна дискусія триває далі. А я, уминаючи банан, пильно слухаю їхню розмову, а очима більше дивлюся в газету або поглядаю у вікно на просторі краєвиди, по яких то густіше, то рідше розбіглися евкаліпти та паслися отарі овець. Великі шматки землі обнесені ріденьками стовпчиками з натягнутим дротом, щоб вівці кожного господаря не змішалися з іншими та паслися на своїй землі.

— А я думаю трохи інакше, — озвався той п'ятий, що сидів біля дверей, його чомусь жартома називали "консулом", — м о в а — це приватна справа кожного. Кожен говорить так, як йому зручніше, і вмішуватися в це навіть некультурно . . .

— Це, пане, — зривається раптом Микола, недавній

студент УТГІ, що досі сидів мовчки, — так з погляду всьоравновщика. Це стара арія з опери "Какая разница"! Але ми, українці, мусимо ставитися до цього інакше, бо наша мова загрожена і на рідних землях, і на чужині. Як байдуже ставитися, то від нашої мови за сотню років нічого не залишиться. Зрозуміла річ, що чужі мови чи мову тієї країни, де ми живемо тепер, ми мусимо знати, але не впадати в духове рабство.

А колись, — продовжував Микола, — в київських семінаріях часів Нечуя — Левицького царські русифікатори тим, хто розмовляв між собою, навіть на перерві, своєю мовою, чіпляли на груди табличку "За сквернословіє", а ми тепер самі почнемо підлабузнюватись, де треба і де не треба, мовляв "Чево ізволіте". Ні, Драгоманов колись таке сказав про нашу мову: "Кожне слово, сказане не по-українському — то видаток з нашої скарбниці, який ніколи не повернеться". А ми, опинившись на чужині й без того мало маємо можливостей розмовляти по-своєму . . .

— А навіщо ж такі й чужі мови вивчати, коли ви не хочете ними розмовляти, — докинув знову "консул".

— Мабуть, не на те, —

сказав Микола, щоб без потреби, тішити вуха нашого приватного оточення, яке розуміє й нашу мову. Зрозуміла річ, що я проти того, щоб заводити тут непотрібні сварки з поляками чи росіянами, коли вони нас не чіпають, але й принижуватись щоразу не слід. До того ж вони свою мову бережуть і не хотять розмовляти з нами нашою, навіть тоді, коли знають її.

— Так-так, пане Миколо, — додав своє знову сотник, — ця сторона у нас доходить до смішного. Наших перевертнів скрізь здibaєш: вони і в армії Власова, і в СОНР хвоста замочили . . . Я не проти росіян, коли б і вони нас розуміли й шанували наші погляди, але таких серед них дуже мало, як білі ворони. Якось пригадую ще в Мюнхені зайдли ми до бару випити пива. Аж заходить якийсь панок. Бере й собі шклянку пива, а далі й питає нас:

— Ви что, russkie?

— Ні, кажемо, — ми українці.

— Ну, это все равно, — каже він задоволено. Випили так по шклянці, по другій, а я тоді й питаю його:

— А ви кто, украинець?

— Нет, — відповідає ка-

тегорично панок, — я рус- скій.

— А ви ж щойно сказали, що це всьо равно?

Хлопці відразу підняли його на сміх, а панок аж за- кашлявся, допиваючи пиво, а потім, ні слова не зказавши, швидше в двері.

— Захопивши іхньою дискусією навколо мови, — казала далі Оксана, — я нез- чулась, як наш поїзд опи- нився на околицях Мельборну. Обабіч поїзда видно було тисячі менших і більших будов, особливо житлових будинків, безліч тільки розпочатих будов. Та ось за 20 хвилин ми вже в центрі Мельборну. Поїзд зупинився і, коли я вже зібралась ви- ходити, мій сусід Роман ввічливо пропонує англійською мовою допомогти мені й знімає з поліці мою валізку.

— Щиро дякую, — сказа- ла я, українською мовою, забувши, що я весь час була в ролі австралійки. Мої по- дорожні, що були в цьому купе, зробили великі очі. Та я швидко вийшла і вже за вагоном почула голос моого сусіди:

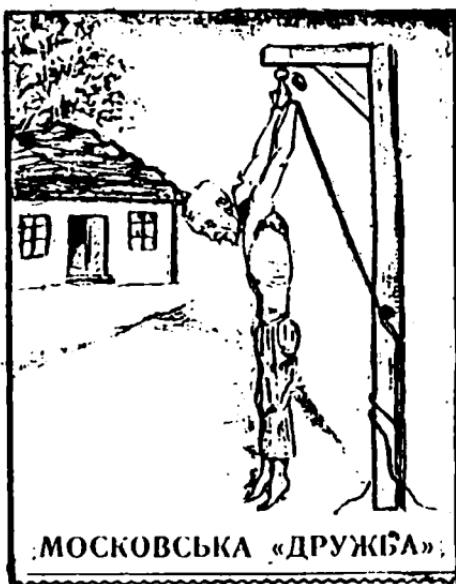
— Ви чули? І сиділа ж мовчки всю дорогу, щоб її качка копнула.

— Але я скоро пірнула в

мегушливу юрбу тих, що зустрічають і не чула даль- ших компліментів на мою адресу.

Так закінчила свою роз- повідь моя землячка Оксана, коли таксі зупинилось біля готелю "Вікторія".

Дм. ЧУБ

МОСКОВСЬКА «ДРУЖБА»

ЦІКЛ ВІЗ МОСКВИ

Московський робітник захо- дить до свого товариша, дуже дивуючись, що в цього серед літа стоять купа вугілля.

— Відкіля це ти береш ву- гілля серед літа?

— Це заслуга мосії папуги — каже господар. — Як ба- чиш, живу біля залізної до- роги, кудою проходить щоден- но багато поїздів.

— Якже ж ти крадеш ву- гілля з проїжджих паровозів, чи потягів?

— Та куди там? Моя папуга
верещить через відкрите вікно:
„Хай живе товаріщ Черненко.
а машиністи зі злости кидають
у неї кусками вугілля. І від
того виросла оця купа.

— о —

ДИВНИЙ СОН

Раз мені дивний сон снився
будьто б Черненко повісився
на старій, сухій вербі.
І хоч круки та й ворони
котрих було міліони
й жеровиська все жадні.
Над вербою лиш кружляли
однак трупа не чіпали
так мов присягли собі,
Нехай хроби починають
а як що не поздихають
ми погостимось тоді.

Але видно що і хроби
теж боялися хвороби
й точти не брались,
Аж явилось чортів два
взяли трупа і знова
в пекло з ним пігнались.
А коли я пробудився
так скоро й перехрестився
і помолився Богу,
Щоб вкоротці вже черти
взяли Черненка таки
з землі, світа цього.

Ебер.

— о —

НАТУРАЛІСТИ

Зустрілись два студенти з
малярської студії, які недавно
брали участь у виставці
молодих мальярів у одному із
міст Америки.

— Я, — почав хвалитись один початківець, — намалював так природно овочі, що як відчинив вікно до робітні, то прилітали птахи і клювали.

— А я, — сказав другий, —
намалював минулого року
швейцарський сир. І подумай
лише, цього року замножились
у ньому хробаки!

ДОБРИЙ ЗЯТЬ

Дві старші пані говорять на-
тему своїх зятів:

— Мій зять є для мене ви-
нятково добрым — каже перша
— коли напримір на вечерю
маємо гриби, а він не є певним
чи є між ними трійливі, то не
пічне їсти, поки я перша не зім-
цілої тарілки.

— В такому випадку то мій
багато ліпшим — каже друга,
— Минувшого тижня ми подо-
рожували літаком. В замкненій
каюті було дуже душно і мені
зробилося слабо, що робить
мій добрий зять, бере мене по-
під руки і пропонує:

— Може мама вийдуть тро-
хи на свіже повітря.

БАЙКА ПРО БАЙКАРЯ

Один байкар, майбутній клясик
Зарані слави захотів.
Щоб твір не з'їли миші часом,-
Він пише тільки про котів.

З ТЕКИ МУДРАГЕЛЯ

Нема діправди діти, наш народ бідний на справді визначних людей. Масмо іх горстку і мусимо ними „обертати” вперед і назад, щоб ніхто іх не забував та ще щоб і цілий світ про них дещо зінав.

Це, може, і є причиною, що старасмосья бути у тому звичайному 'нашому довкіллі' дуже щедрими для малих постатей. Згадаймо лише один чи інший з'їзд, зібрання, такий чи інший комітет; завжди у них є якісь почесні голови, президії чи навіть цілі „почесні комітети”. А в них обов'язково мусить бути ряд прізвищ шанованих громадян, чи пильних працівників на „народній ниві”.

Скажуть читачі, немає в тому нічого злого, навпаки, це вказує на те, що ми вміємо пошанувати своїх провідників теперішніх чи вже вислужених, що знаємо ціну наполегливої праці. Це правда, але справа в тому, що часом не маємо у тому пошануванні міри та відчуття ситуації.

Це найкраще бачимо на усіх наших громадських „бенкетах”. Обов'язково на них мусить бути „почесний стіл”, а ще до того на підвищенні. Такі столи звичайно обмежені розміром, а кількість місць при

почестному столі є куди менша від кандидатів на ті місця. Ось і проблема для організаторів, — здається часом, що єдина розв'язка розбити мури залі, в якій імпреза відбувається, щоб поширити стіл.

Але, що така розв'язка неможлива, тоді „стискається” якомога накріття, і у висліді „почесні” сидять, як оселедці в бочці, та ледве можуть порушувати руками. На тому не кінець присмностей привідею бути почесним гостем. Йому ще приходиться добре вважати, де він сидить, та аби не посадили його на „сірому кінці”, що є образою для нього та для установи, яку препрезентує; а крім того все існує небезпека, що крісло може усунутися з підвищенні. Це саме торкається також черги, в якій ведучий бенкетом представляє усіх гостей за „президіальним столом”, а то трапляється, що він, маючи так багато прізвищ, ще і декого забуде.

Але тут „танталові муки” почесних гостей ще не кінчаються: Коли інші гости при „звичайних” столах можуть розважатися присменою розмовою, зокрема під час довжелезніх і нецікавих промов чи привітів, при почесному столі — мовчанка — треба ж бо уважно слухати перед-

бесідника, тим більше, коли на вас звернені очі публіки і залі. Це також не дозволяє почесному гостеві залишити скорше своє місце навіть, коли імпреза тягнеться довгі години та кінчається при півпорожній залі. Тільки дуже важливі гості мають право, покликуючись на інші обов'язки, виходити скорше. Всі інші мусять терпеливо страждати до кінця імпрези і зависним оком поглядати на тих, що, або весело забавляються, або дискретно одні за одними прямують в напрямі дверей:

«ЖИТЬ СТАЛО КРАЩЕ...»

Колгоспник Іван Сірий має стару хатину, якій ніхто років не дочислиться. Дах такий діравий, що як паде дощ, вода заливає долівку так, що хоч човном плавай.

Ходив Іван до голови колгоспу, щоб направили. Ходив не раз і не два. Врешті його справу передали в житлоуправління, а звідтам щось за півроку прийшла комісія. Прийшла та комісія в гарну днину, поглянули на кімнатку, списали акт, що в кімнаті ніякої води-болота нема, все сухеньке-гладеньке і, відходячи, зауважили, що якщо він й далі писатиме неоправдані скарги, поїде там, де не паде дощ, а сніг...

Все було гаразд для Івана Сірого, як на дворі була гарна погода. Лягав він собі на свою лавчину спати, довго вдивляючись в ясні зорі, що моргали до нього крізь діраву покрівлю. І думаючи, як завтра виробити приписану норму, засинав щасливим сном советського колгоспника.

Гірше було, коли з неба почало накрапати... Коли це був день, не мав він жури. Працював у колгоспному магазині, там дощ не падав, а коли приходив додому, то, звичайно, вода сама знаходила свій шлях і поволі уступала з долівки. Гірше було натомість, ко-

А уяліть собі, як почувається такий „почесний гість”, як його менше почесна дружина глядить на нього благаючими очима із свого самітного місця при півпорожньому столі на залі, а він не може їй допомогти. Мабуть одиноким плюсом сидження за почесним столом — є запорука ще теплої іжі.

Отож бути „почесним гостем” не така то дуже почесть, як виглядає, і неодному насувається питання, чи оплачується „шкірка за виправку”?

ли дощ почав падати вночі. Тоді Іван Сірий, щоб не змокнути на своїй лежанці, ставляв на себе — на ті місця, де капало згори — то баняк, то відро, і думуючи про те, як рідна партія піклується трудящими, очікував ранку.

Коли ще дірки в стрілі були менші, менше було й біди. Але як ті дірки стали решетитися, вже й начиння не вистачало в колгоспній хатині, щоб підставляти там, де капає. Збігав тоді Іван до сусіда, що був у колгоспі трактористом, позичав одну-дві банки і якось «латає» колгоспні гаразди. Та врешті таки було важко. За порадою тракториста відважився написати листа до району. І, о диво! За три місяці викликали його в район.

Поїхав туди з надією, що врешті там діб'ється со-веської справедливості.

Привітала його секретарка району буркнувши питання: «за чим?» Іван розказав, показав виклик, тож секретарка сказала, що й ця справа відома, але йде доповісти завідувачеві.

Пішла. Ждав Іван Сірий, ждав, і таки діждався. Прийшла секретарка усміхнена й зарум'янена мов калач в дореволюційний час, і приязним словом заговорила:

- Ваша справа на добрій дорозі.
 - Справді? — радісно перепитав колгоспник.
 - Так, — відповіла секретарка. — Завідувач телефонував до метеорологічної станції і звідтам повідомили, що на три найближчі місяці дощу не передбачається.
-

НЕВІДОМНИЙ ВОЯК

Група туристів з Америки будучи в Тель-Авів, хоче побачити могилу невідомого вояка. А що в Ізраїлю такої могили нема, дотепний провідник запровадив туристів на поблизький цвинтар, і показав на один гарний гробовець, кажучи:

— От маєте, і дивіться.

Туристи дивляться, дивляться, аж нараз один, прочитавши напис на гробівці, каже:

— Та це ж гробовець Іцика Розенфельда, а ніякого невідомого вояка!..

Провідник, не в тім'я битий, відповів:

— Панове, Іцик Розенфельд був відомим фабрикантом білизни, але як вояк — був нікому не відомий!

ПОЩО ПИТАТИ?

Одна жінка хоче купити папугу. Заходить до крамниці з птахами, і сподобала собі одну.

— Сто долярів, — цінить купець.

— Чому так багато? — каже пані.

— Бо вона говорить по-англійському і по-французькому, — каже купець.

З метою обнизити ціну, пані питає:

— А по-жидівському теж говорить?

Купець, показуючи на дзюб папуги, відповів:

— Пані, бачите такий ніс, і ще питаете!

КОЖНОМУ СВІЙ КЛОПІТ ...

У лічниці, на відділі для новонароджених, в ждальні, чоловіки тих жінок, що є зараз в породільні, нервуються. Один з них, прикурюючи цигарку, каже:

— Порід прийшов раніш, як я сподіався, і знівів мені вакації.

— Що вам, — відповів другий, — це ще нічого, а от мені цей шпиталь знівечив медовий місяць.

РІЗНИЦЯ

— Яка різниця між оленем а невірною жінкою?

— Чи я знаю ...

— Така, що олень носить свої роги сам, а невірна жінка дає їх носити своєму чоловікові ...

ЛИСИЙ МИКИТА

збірник

Гумору й Сатири

КОЛОДЯЗЬ

збірник

Гумору й Сатири

з ЖУРБОЮ РАДІСТЬ
ОБНЯЛАСЯ...

збірник

ЖУРАВЕЛЬ

збірник

Гумору й Сатири

